

καὶ ὁ Χιρκᾶς, εἰς τεσσαράκοντα βαρύτιμα περικλύμματα (κχιλίφ).

Ἡ σημαία αὕτη, κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ὁποίας κατασκευάζονται ὅλα τὰ σατζάκια, εἶναι μακροτέρα μᾶλλον ἢ πλατυτέρα, ἔχουσα 42 ποδῶν μῆκος, καὶ χρῶμα πράσινον, καὶ ἦτον κυρίως σαρίκιον (τουλμπένδ) ἐνὸς τῶν προσηλύτων τοῦ Μωάμεθ, τοῦ Μπουρεϊδὲ-Σεχμῆ, ὅστις, μετὰ τινα νίκην, ἐνθουσιασθεὶς ὑπὲρ τοῦ Προφήτου, ἐξετύλιξεν αὐτὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καὶ τὸ ὕψωσεν ἐπὶ δόρατος· ὅθεν ἔκτοτε ὄλαι αἱ σημαίαι τῶν Μουσουλμάνων σεμνύνονται διὰ τοῦ ὀνόματος Σεχμῆ· λέγεται δὲ καὶ Ὁκλμπ, ὄνομα πτηνοῦ τινος ταχυπτερωτάτου. Δὲν ὑπάρχει δ' ἐπ' αὐτῆς οὔτε σημεῖον οὔτε σύμβολον ἄλλο, εἰμὴ ἐπὶ τῆς ἐπιδορατίδος μόνον ἡ λέξις Ἄλέμ. Θρυλλεῖται ὅμως ἐκ παραδόσεως ὅτι ἐπεγγράπτο ἐπ' αὐτῆς ἄλλοτε μὲ μαῦρα γράμματα ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως (σαλαβάτ) τῶν Ὁθωμανῶν· ἀλλὰ ταῦτα, καὶ ἐὰν ὑπῆρχον, ἐξηλείφθησαν πρὸ πολλοῦ. Εἶναι δὲ, ὡς εἶδος, πριμπάλιος καὶ κατεσχισμένη, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἀνοίγεται, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη τοῦ ἀνέμου ῥιπή θά τὴν διαλύσῃ. Τὴν ἔχουσι δὲ περιεκαλυμμένην μὲ ἄλλην ὁμοίαν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο ἰδίως ὁ Κχαλίφης Ὁμέρ. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν προσηρημένων τεσσαράκοντα περικαλύμμάτων, τὰ ὁποῖα περικαλύπτονται τελευταῖον μὲ πρασίνην ἐρέαν, εἶναι περικλεισμένα, ἐν μικρὸν κοῦρ-ἄνν, ἰδιόγραφον, ὡς λέγεται, τοῦ Ὁμέρ, καὶ ἐν ἀργυροῦν κλειδίον τοῦ ἀδύτου τοῦ Κεαμπέ, τὸ ὁποῖον ἐπρόσφερον εἰς Σουλτάν-Σελήμ τὸν Α' ὁ Σερίφης τῆς Μέκκας εἰς σημεῖον ὑποταγῆς. Ἐντὸς δὲ τοῦ χρυσοῦ σφαιρώματος, τὸ ὁποῖον στολιζέει τὴν ἐπιδορατίδα, ἕτερον κοῦρ-ἄνν, ἰδιόγραφον τοῦ Κχαλίφου Ὁσμάν.

Τὴν σημαίαν ταύτην, περιελθοῦσαν ἀπὸ τῶν πρώτων Κχαλιφῶν τῆς Δαμασκού εἰς τοὺς τοῦ Βαγδάδ, καὶ ἀπ' αὐτῶν εἰς τοὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀνεῦρεν ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Χιρκᾶν, ὁ κατακτητὴς τῆς Αἰγύπτου Σουλτάν Σελήμ· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπετέθη ἐν Δαμασκῶ, τῆς ὁποίας ὁ Πασσᾶς ὡς Ἐμίρ-οὐλ-χάτζ, τὴν μετέφερε κατ' ἔτος ἐν παρατάξει εἰς τὴν Μέκκαν. Ἐπὶ Μουράδ δὲ τοῦ Γ' τῷ 1595 μετεκομίσθη ὑπὸ τοῦ Βεζίρου Κοτζᾶ-Σινάν-Πασσᾶ διὰ πολιτικούς λόγους εἰς Καλλίπολιν, καὶ ἐκεῖθεν, ὑπὸ τὴν φρουρὰν χιλιῶν Γενιτσάρων, εἰς τὸ ἐν Οὐγγαρία τουρκικὸν στρατόπεδον, ὅπου ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς καθυστάχασε καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς στρατιώτας. Ἐπιστρέφων δὲ ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης ὁ Βεζίρης, τὴν μετέφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, συντρεχόντων καθ' ὁδὸν τῶν πιστῶν εἰς προσκύνησιν αὐτῆς καὶ θέαν. Εἰς δὲ τὴν ἐπομένην ἐκστρατείαν ὁ αὐτὸς Βεζίρης ἔλαβε πάλιν πρῶτος τὴν τιμὴν γὰ τὴν ἐξαγάγῃ τῆς Κωνσταντινου-

πόλεως, καὶ τότε μόνον καὶ τελευταῖον ἐξεδιπλώθη μετακομισθεῖσα τὸν χειμῶνα πάλιν ὀπίσω. Τὸ δὲ ἐρχόμενον ἔαρ, ἐκστρατεύσας αὐτὸς ὁ Σουλτάνος Μεχμέδ ὁ Γ', εἶχεν αὐτὴν προπορευομένην ὑπὸ τὴν φρουρὰν 300 Ἐμίριδων καὶ τοῦ Νακχιμπ-οὐλ-ἔσράφ, τοῦ Γαλατᾶ-Μολλασῆ, καὶ τοῦ Ἐμίρ-οὐλ-ἄλέμ τῶν Καπουτζημπασίδων, ὅστις ἔχει τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐπτά μεγάλων τουρκικῶν σημαίων. Ἐκτοτε δὲν ἐκφέρεται τοῦ Σαραγίου, εἰμὴ μόνον ὅταν ἐκστρατεύῃ ἡ ὁ Σουλτάνος ἢ ὁ Βεζίρης· τεσσαράκοντα δὲ Σατζακδάριδες ἐκ τῶν Χαρέμ-καπουτζηλάρ τοῦ Σαραγίου φέρουσιν αὐτὴν διπλωμένην ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τοῦ δόρατος. Ὅλοι δὲ οἱ Ζαίμαι, καὶ ἰδίως τὰ τέσσαρα τάγματα τὰ γνωστά ὑπὸ τὸ ὄνομα Μπουλουκεῖτ-ἔρμπεᾶ, ὑποτίθενται δικαιοματικῶς οἱ φύλακες καὶ προσταπισταί τῆς. Φέρεται δὲ πάντοτε κλεισμένη ἐντὸς τοῦ προσηρημένου ἔρεοῦ περικαλύμματος, καὶ προηγεῖται ἀνηρτημένη ἐπὶ χρυσοῦ δόρατος ἐπὶ τῆς ἱεράς καμήλου, ἀμέσως πρὸ τοῦ Σουλτάνου ἢ τοῦ Βεζίρη, καὶ τοῦτο μέχρις ὅπου συναθροισθῶσι καὶ κινήσωσι τὰ στρατεύματα· εἰς δὲ τὸν πρῶτον σταθμὸν κλείεται πάλιν, μένουσα πάντοτε ὑπὸ φύλαξιν τοῦ Νακχιμπ-οὐλ-ἔσράφ, ὅστις, ἅμα ἴδῃ τὴν νίκην κλίνουσαν πρὸς τοὺς ἐναντίους, φεύγει μὲ τὸ ἱερὸν τοῦτο κειμήλιον τὴν ταχίστην ἐπὶ ταχυδρόμων καμήλων (χιτζίν), τὰς ὁποίας ἐπὶ τούτῳ φέρουσι πάντοτε κατόπιν αὐτῶν οἱ Βεζίροι εἰς τὰ στρατόπεδά των. Ὅθεν ἡ μεταξὺ τῶν Εὐρωπαικῶν διαδεδομένη φήμη, ὅτι δῆθεν ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ τουρκικοῦ στρατοπέδου τοῦ πολιορκηθέντος τὴν Βιέννην τῷ 1682 ἐκυριεύθη καὶ ἡ σημαία αὕτη ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, εἶναι ἀπίθανος, διότι παρεκτὸς τῶν τοσούτων προφυλάξεων, εἶναι ἄλλως γνωστὸν ὅτι διέσωσεν αὐτὴν τότε αὐτὸς ὁ Καρα-Μουσταφᾶ-Πασσᾶς μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Βελιγράδιον· καθὼς καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἐν Σαλανκεμὲν μάχης διεσώθη ἐπίσης· καὶ ὁ κόμης Μαρσιλιῦ, αὐτόπτης τῆς μάχης ταύτης, διαγέεται ὅτι οἱ διασώσαντες αὐτὴν ἀντημεφίθησαν πλουσιοπαρόχως, διότι ἐθεβαίου προσέτι, ὅτι διήλθον ἀόρατοι διὰ θαύματος διὰ μέσου τοῦ Αὐστριακοῦ ἵππικοῦ.

Ἡ θέα τοῦ κειμήλιου τούτου ἐξάπτει μὲν τὰ πνεύματα τῶν πιστῶν καὶ διεγείρει τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ὄχλου, ἀλλ' εἶν' ἀληθὲς ἀπ' ἑτέρου ὅτι πολλὰκις ἔγινε καὶ αἰτία αἱματοχυσίας ἀθῶων, καὶ μάλιστα τὸν Μάρτιον τοῦ 1769, καθ' ἣν ἐδέχθη αὐτὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν Σουλτάν-Μουσταφᾶ τοῦ Γ' ὁ Βεζίρης Ἐμλν-Μεχμέδ-Πασσᾶς, καὶ τὴν ἐξῆγε διὰ τῆς πύλης τῆς Ἀδριανουπόλεως· διότι τὸ πλῆθος, ἐρεθισθὲν ὑπὸ τῶν φανατικῶν Ἐμίριδων, καὶ ἰδίως τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας ἐπροτίμησεν ἄλλην ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐστρίας, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ